

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 676/2018
28.06.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгића Радовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 83/17 од 20.11.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 45/18 од 28.03.2018. године, на седници већа одржаној 28.06.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгића Радовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 83/17 од 20.11.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж 45/18 од 28.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К 83/17 од 20.11.2017. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за која кривична дела му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора и то за свако дело понаособ казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., у улици ..., без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова, или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка, оштећеном ББ, накнади износ од 57.312,5 динара, а оштећеном ВВ износ од 31.812,5 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења, а о трошковима поступка исплаћеним из буџетских средстава суда, одређено је да ће накнадно бити одлучено посебним решењем, након

правноснажности наведене пресуде. Оштећени ББ и ВВ су за остваривање имовинскоправног захтева у односу на окривљеног АА, упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 45/18 од 28.03.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгића Радовановића, а пресуда Основног суда у Ивањици К 83/17 од 20.11.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгић Радовановић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд обавести окривљеног и његовог браниоца о одржавању седнице већа, како би истој присуствовали.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да у изреци побијане првостепене пресуде нису раздвојене радње извршења окривљених као саизвршилаца, тј. да нису индивидуализоване и да је стога нејасно ко је критичном приликом нанео ударац оштећеном ББ, а ко оштећеном ВВ, односно да је нејасно шта је окривљеном АА стављено на терет.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног указује на неразумљивост изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Ивањици, тј. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у захтеву за заштиту законитости, бранилац истиче и да је побијана првостепена пресуда Основног суда у Ивањици К 83/17 од 20.11.2017. године, донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, истичући да у току овог кривичног поступка суд није на поуздан начин утврдио одлучну чињеницу- ко је учинилац кривичног дела из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, нити ко је учинилац кривичног дела из члана 121. став 1. КЗ, будући да је према мишљењу браниоца, остало неразјашњено који од двојице окривљених као саизвршилаца је задао ударац оштећеном ББ, а ко је задао ударац оштећеном ВВ. У вези тога, бранилац сматра да суд није утврдио узрочно-последичну везу између радњи окривљених и наступелих последица, а што

представља обавезан елемент сваког кривичног дела, па стога, према оцени браниоца, у конкретном случају нису остварена сва обележја кривичних дела за која је окривљени АА оглашен кривим.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног, оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Драгића Радовановића, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић